

TOSKANOS GRAFIENĖ

Svaiginanti meilės ir ištikimybės istorija.

RACHEL HORE,

„Paslapčių bokštas“ autorė

DINAH
JEFFERIES

baltos lankos

Dinah Jefferies

Toskanos grafienė

romanas

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Roma

Maksina Kaprioni čiupo savo drabužių krepšį ir išėjo iš nykaus kambariuko Kapelari gatvėje, kur buvo apsistojusi. Lauke, kad apsigintų nuo šalčio, pasistatė kailinę apykaklę. Neskoningos rudos spalvos paltas, kurį vilkėjo, buvo vyriškas, su didelėmis kišenėmis, tad ji standžiai jį susisiautė ir susijusė diržu. Budriai dairydamosi nuskubėjo pirmyn neapšviesta gatvele, apeidama lietaus balutes. Išgirdusi kažkokį šnarėjimą grįžtelėjo. Gatvėje riogsojo dvokiančios nesurinktų šiukšlių krūvos, Maksina susiraukė išvydusi po purvą zujančią žiurkių šeimynėlę. Patraukė toliau: pro siaurų gatvelių raizgalynę, nedidelius skverus ir senovines bažnyčias Kampo de Fjori aikštėje. Tada pasuko į Bišonės gatvę, visai greta vaiduokliu virtusio žydų geto. Kažkur priekyje, kampe, išgirdusi riksmą sustojo kaip įbesta. Giliai įkvėpė, nė nesusimąsčiusi paslėpė krepšį tamsiame skersgatvyje ir nuskubėjo balso link. Lenda į bėdą? Galbūt... Bet greičiau, kaip pasakytų mama, paklūsta instinktui išgelbėti įstrigusį kačiuką ar skriaudžiamą vaiką.

Pasukusi už kampo pačiu laiku sustojo ir liko nepastebėta dviejų vyrų su ženkleliais ant švarko rankovių, krūtinių bei apykaklių. Iš švarkų kyšojo žymiųjų juodų marškinių apykaklės. Juodmarškiniai spardė senuką, šio lazdelė gulėjo ant žemės ir jis niekaip negalėjo jos pasiekti. Maksinai virė kraujas stebint,

kaip jie su kiekvienu žiauriu spyriu kankina vargšą beginklį žmogų, o tada vienas jų pakėlė senuko galvą ir smogė kumščiu į veidą. Trečiasis vyras – ne vyresnis kaip septyniolikos, kaip ir kiti du, – pakėlė lazdelę ir juokdamasis keliu ją perlaužė. Nutekamajame griovyje gausiai kraujuodamas senukas stenėjo, bandė rankomis dengtis galvą ir meldė pasigailėti. Maksina įvertino savo šansus. Jei įsikištų, veikiausiai sulauktų to paties, bet jeigu ne – vyras nuo sužalojimų greičiausiai mirtų.

Tie chuliganai galėjo nevaržomi bastytis gatvėmis tiek prieš, tiek ir po komendanto valandos ir kibti prie ko įsigirdę. Maksina dirstelėjo į laikrodį. Iki komendanto valandos dar penkiolika minučių.

– Ei, vaikinai, – riktelėjo ji, atsisagstė paltą ir atlošusi galvą krestelėjo ilgas kaštonines garbanas, kad šios vylingai kristų ant vieno peties. – Gal norit išgerti?

Jaunuoliai liovėsi talžę ir įsispoksojo į ją.

– Vėlai vaikštai, – atžariai rėžė vienas.

– Nieko tokio, laiko dar yra.

Maksina buvo italė, rusva jos oda ir išraiškingos gintarinės akys neleido tuo suabejoti. Beliko viltis, kad niujorkietiškas auklėjimas niekaip nepaveikė toskanietiško akcento. Ji nulingavo prie vieno iš vaikinių ir atsisagstė dvi viršutines palaidinės sagas.

– Žiūrėkit, tas baras dar veikia. – Ji mostelėjo į priešingą aikštės kampą.

Jie dvejojo, bet galop vienas ištiesė ranką.

– Dokumentai?

Ji pasikuitė rankinėje ir ištraukė naująją tapatybės kortelę bei maisto knygelę. Savo amerikietišką pasą turėjo palikti britų ryšių palaikymo pareigūnui.

– Aš vaišinu, – tarė ji ir patraukė tolyn linguodama klubais. Eidama grįžtelėjo per petį ir nusišypsojo, mintyse džiaugdamasi, kad pasidažė raudonu lūpdažiu. Maksinai buvo dvidešimt devyneri, ji augo Mažojoje Italijoje, o vėliau ir Rytų Harleme, todėl tokie niekšai jai buvo ne nauji.

Vienas, gal jų vadas, linktelėjo ir paskutinį kartą spyręs dabar jau tylinčiam vyrui žengė paskui ją, kiti du nusivilko įkandin.

Trijulė atsekė ją į barą ir užsisakė vyno. Kas toliau? Ji suskėlė pokštą ir juos prajuokino, o juokaudama atidžiai tyrinėjo.

Mintyse vėl pasigirdo motinos balsas. „Tu pernelyg impulsyvi, Maksina. Elgiesi negalvodama.“

Motina buvo teisi. Vienas iš vaikinų apglėbė ją per pečius ir prisitraukęs artyn ėmė grabalioti kaklą, kito ranka sunkiai svėrė šlaunį. Jie tikriausiai laiko ją kekše. „Dink iš čia“, – sukuždėjo motina.

Ji užsakė po antrą gėrimą ir po didelį stiklą brendžio ir užmetė akį į laikrodį ant sienos. Minutės slinko vėžlio žingsniu.

Netrukus ji išvyks iš Romos ir patrauks į Toskaną, kur susitiks su pagrindinėmis pasipriešinimo grupuotėmis – jei patikimos partizanų divizijos iš viso egzistuoja. Anglijoje niekas to tiksliai nežinojo. Jeigu ji nuspręs, kad tokių yra, taps tarpininke tarp Sąjungininkų ir pasipriešinimo tinklo. Operacija labai rizikinga ir britams buvo be galo sunku rasti italų, kurie būtų pasiryžę savo noru tapti Specialiųjų operacijų valdybos agentais ir grįžę į Italiją padėti šnipinėti, kurti diversijas ar atlikti žvalgybą. O štai ji stačia galva ėmėsi užduoties surasti *resistenza* ir įvertinti strategines jos galimybes.

Jos ryšių pareigūnas Ronaldas labai stengėsi pabrėžti, kad mokymų ji gaus minimaliai, kitaip nei į Prancūziją siunčiami

SOV agentai. Italija visgi okupuota tik nuo rugsėjo pradžios, o su Ronaldu ji kalbėjosi spalį, praėjus vos kelioms trumpoms savaitėms po okupacijos. Suprantama, viskas buvo vykdoma skubotai, bet žmonių mūšio lauke jiems reikėjo žaibiškai.

Vaikinas gniaužė jos šlaunį. Plepėdama apie kažką nereikšmingo Maksina išsirangė iš jo gniaužtų ir kuo šilčiausiai nusišypsojo. Drąsos veikti jai suteikė mintyse iškilęs ant žemės gulinčio senuko vaizdas ir gyslose verdantis pyktis dėl šitokio jaunuolių elgesio. Galop ji kai ką sugalvojo – gal ir pavyks, be to, greičiausiai tai vienintelė jos galimybė. Vaikinas nenuleido nuo jos akių, taigi Maksina sukaupė visą drąsą ir paglostė jam skruostą.

– Tik nueisiu į tualetą.

Jis įtariai dėbtelėjo.

Ji visada įsidėmėdavo užpakalinius kiekvieno baro išėjimus – greitai sprukti gali tekti bet kurią akimirką. Be to, buvo gudri, todėl vengė artintis prie Taso gatvės, kur buvo įsikūrusios nacių SS ir gestapo būstinės. Bet nuo čia iki jų mažiausiai keturiasdešimt penkios minutės. Ji išsmuko į kiemą, apėjo tualetą, nusibrozdino rankas lipdama per žemą sieną į gretimą kiemą, peršoko sulūžusią tvorą ir išbėgo į skersgatvį, lygiagrečių gatvei. Iš slėptuvės pagriebė savo krepšį, parbėgo atgal prie senuko, padėjo jam vargais negalais atsistoti ir prisiminti, kuriame pastate gyvena. Laimei, šis buvo visai netoli tos vietos, kur ji ir ėjo.

– Turime judintis, – skubino Maksina. – Jie grįš mūsų.

Jiedu pamažėle judėjo pirmyn, bet senuko kojos buvo tokios silpnos, kad jis tepajėgė slinkti ir visą laiką dejavo. Ji mėgino jį nutildyti, jiedu kankinamai lėtai stūmėsi pirmyn ir galiausiai pasuko už kampo į gretimą gatvę – laimei, tą, kurios

jai ir reikėjo. Kažkur už nugaros tuštumoje nuaidėjo riksmas. O Dieve! Vaikiniai! Negi jau grįžta?

Jiedu praėjo keletą pastatų, kol galiausiai pasiekė *palazzo* su įprastomis puošniomis raižytomis durimis, kiek ištaigingesnėmis nei dauguma. Negi čia? Ji nežinojo, bet tikrai turėtų būti kažkur čia. Vaikiniai lipo jiems ant kulnų, taigi Maksina pastūmė duris. Šios atsidarė. Ji kone nešte įnešė stenantį vyrą vidun. Vidiniame kieme atsirėmė į duris ir užspaudė jam burną. Senolis kvėpavo per greitai ir per garsiai, žvelgė į ją didelėmis maldaujančiomis rudomis akimis ir nesuprato, ar ir *ji* baudžiasi jį nuskriausti. Ji papurtė galvą ir išgirdusi sunkius žingsnius suspaudė lūpas. Degdama iš įtampos klausėsi ir nugirdo juos barantis, trys chuliganai artėdami prie pastato ruošėsi perkąsti vienas kitam gerkles. Vienas įkalbinėjo grįžti savo pačių pėdsakais, bet vadas pareiškė, kad ji tikrai atėjo čia. Maksina sukando dantis klausydamasi, kokias bjaurastis jie ruošėsi išdarinėti jai pagavę. Bet ar ilgai dar senukas tylės? Ji užuodė dūmus – ir ne tik aitriuosius, be kurių Romos niekas ir neįsivaizdavo, – ir sulaikė kvapą. Vaikiniai prisidegė cigaretės ir ėmė sukiotis aplink laukdami progos dar „pasismaginti“. Gal jie žino, kad ji čia? Senuko ilgai ji taip neišlaikys, ir jo aimanų nebesustabdys. Ji pasiryžo jo nejudinti. Gatvėje pernelyg tylu, juos tikrai išgirstų.

Belaukiant iš įtampos Maksinai tvinkėsėjo galva, bet ji visomis išgalėmis stengėsi kvėpuoti lėtai ir giliai. Praėjus dar geroms penkioms minutėms vaikinai pagaliau nusprendė traukti kažkur kitur. Kieme Maksina paskubomis nutempė senuką prie jo paties parodytų pirmo aukšto durų. Jas atidariusi moteris, išvydusi kraują ant palaikio vyro palto ir žaizdotą veidą, užgniauzė aimaną.

– *Mio Dio!* Vis kartoju jam tamsoje neiti iš namų, bet jis senas užsispyręs kvailys. Ačiū, kad jį atvedėte.

Maksina suniurnėjo, kad nėra už ką dėkoti, ir paklausė:

– Ar žinote, kur gyvena Robertas ir Elza Romanai?

– Gretimame name. Viršutiniame aukšte.

Maksina atsargiai ištykino laukan, nėra į gretimą pastatą ir marmuriniais laiptais pakilo į viršutinį aukštą.

Vokiečiai buvo okupavę Romą nuo rugsėjo vienuolikto-sios. Jie užėmė telefono ir radijo stotį, degalų ir taip trūko, žmonės baiminosi, kad netrukus dings ir elektra. Ir nors Roma buvo paskelbta „atviru miestu“, ir pažadėta, kad centre karių nebus, Maksina savo akimis regėjo, jog visa tai – melas. Ji matė juos žygiuojant Korso gatve su vienu vieninteliu tikslu – įbauginti.

Dabar, durims per pirštą prasivėrus, ji sukuždėjo slaptą-žodį ir buvo įleista į tamsų prieškambarį, pusamžė moteriškė pražilusiais plaukais pakvietė ją vidun į koridorių. Moteris pristatė esanti Elza ir nusivedė ją į kambarį, apšviestą tik žvakių bei aliejinių lempų. Jos kūrė jaukumo išpūdį, nors namai buvo šalti, o lubos aukštos. Maksina sudrebėjo. Kadaisė šis kambarys buvo didingas, ir nors baldai atrodė apsitrynę, ji neabejojo, kad anksčiau čia būta turtų. Apsidairiusi išvydo penkias ją stebinčias prisimerkusių akių poras. Suprantama, pirmasis jų instinktas buvo ja nepasitikėti.

– Sveiki, – prabilo ji.

Tada pasidėjo krepšį ir susirišusi plaukus prisėdo ant vienos iš laisvų kėdžių prie didelio valgomojo stalo, ant kurio mėtėsi susegti popieriaus lapai.

Moteris apžiūrėjo nubrozdinimus jai ant rankų.

– Tavo rankos?

Maksina nusišluostė jas į kelnes.

– Nieko tokio. Atsiprašau, kad vėluoju. Ką tik išsisukau iš nemalonios padėties. Aš Maksina. Aš... – jau ketino viską paaiškinti, bet susivokė, kad geriau patylėti ir apie tai, kas nutiko, nieko nepasakoti.

Susirinkę vyrai bei moterys linktelėjo.

Vienas oriai atrodantis vyras jai nusišypsojo, bet kai prabilo ir ištiesė ranką, ši šiek tiek virpėjo.

– Aš Robertas, Elzos vyras, – prisistatė jis. – Čia mūsų namai. Tave labai rekomendavo. Spėju, pastebėta nebuvai?

Maksina tik gūžtelėjo pečiais. Elza buvo tyli, bet savimi pasitikinti, o štai jos vyras popierių pluoštą nuo stalo paėmė virpančiomis rankomis. Staiga pasigirdus automato šūvių papliūpai susirinkusieji nerimastingai susižvalgė.

Elza papurtė galvą.

– Ne prie mūsų.

Gal ir ne, bet Maksina vis tiek apsidžiaugė, kad rytoj iš pat ryto keliaus į Toskaną.

Robertas paaiškino, kad tie popieriai – tai užbaigti vietinės slaptos brošiūros puslapiai, kuriuos rašė Nacionalinio išlaisvinimo komiteto nariai, Robertas taip pat buvo vienas iš jų.

– Kai vokiečiai sutriuškino mūsų šiuos, ginančius miestą prie Šventojo Pauliaus vartų, ir paskelbė nacių karo padėtį, susaukėme komitetą, – paaiškino jis.

– Dabar, – įsiterpė Elza, – skleidžiame naujienas, kurias išgirstame iš Londono radijo. Juk žinai, kad jis uždraustas?

Maksina patvirtino žinanti.

– Ir platiname partizanų informaciją, naudodamiesi pagrindžio laikraščiais, pavyzdžiui, „L'Unità“ ir „L'Italia Libera“.

– O spausdinimo presas?

– Apie jį žino vos keli.

Maksina nužvelgė susirinkusius žmones – dauguma jų panėšėjo į intelektualus, išskyrus vieną vyrą. Poilgiai plaukai ir apžėlęs veidas išdavė jį esant partizaną, bet jis vilkėjo kostiumą. Gal buvęs karys? Vyras pastebėjo, kad ji žiūri į jį, kilstelėjo antakius ir pamerkė akį. Žvilgsnio nuo jo Maksina nenusuko. Kokios pribloškiamos akys, karamelinis žvilgsnis švietė protu bei gyvybe. Pavojingos, jaudinamos akys, dingtelėjo jai. Jo veidas buvo kampuotas, ji pastebėjo į kėdę atremtą lazdelę. Romoje slapstėsi daugybė paklydusių sielų, tarp jų ir britai karo belaisviai, pasprukę arba paleisti italų, nebekovojančių vokiečių pusėje. Vyras atidžiai ją nužiūrinėjo. Pabėgusio brito jis nepriminė.

Po akimirkos ji pastebėjo, kad Robertas laukia atsakymo ar kažkokių jos veiksmų. O ji juk nė negirdėjo klausimo, jeigu toks iš viso buvo.

– Atsiprašau, – tarstelėjo Maksina, paėmė brošiūrą, šiek tiek paskaitinėjo ir atsigręžė į Robertą. – Norėtumėte, kad jas pasiimčiau aš?

– Na, gal ir taip, vis tiek keliausi šiaurėn.

– Ne *staffetta*?

– Mūsų ryšininkėms šiuo metu sudėtinga. Išdalink juos partizanams, išplatink, kur tik galėsi. Žinai, kur keliauti?

– Dar ne. Mano ryšių pareigūnas davė adresą, prisakė, kada čia prisistatyti, ir užsiminė, jog tolesnius nurodymus gausiu iš jūsų.

Maksina neužsiminė apie tai, kad Toskanoje jai buvo liepta susisiekti su britų radistu. Apie tai žinoti jiems nebūtina. Be to, jai tiesiai šviesiai buvo pasakyta, kad Italija – ne Prancūzija, pasipriešinimas čia labai padrikas, vadinasi, bus

neįtikėtinais sudėtinga nuspręsti, kaip ir kur aprūpinti juos ginklais bei amunicija.

– Reikia, kad vyktum į Kastelo de Korsi Toskanoje, – tarė Robertas. – Dvare ieškok Sofijos de Korsi. Jeigu pasakysi, kad atsiuntėme mes, ji tave priims. Ten gali būti ir jos vyras, Lorenčas de Korsis. Gali su juo kalbėtis, bet pirmiausia, jei įmanoma, pasišnekėk su Sofija.

– Ji nežino, kad atvykstu?

– Ne visai. Paaškind jai, ko iš tiesų atvykai, bet už dvaro sienų laikyk liežuvį už dantų. *Jai* gali pasakyti tikrąjį savo vardą, bet kitiems prisistatyk slapyvardžiu. Ar susikūrei istoriją?

– Taip. Svargsčiau visiems pasakoti, kad atvykau rašyti straipsnio apie tai, kaip karas veikia paprastus vyrus ir moteris. Matote, anksčiau buvau žurnalistė. Bet mano ryšių pareigūnas nuo tokio sumanymo atkalbėjo.

– Sakyčiau, teisingai padarė, ypač jei „netyčia“ susidurtum su kokiais vokiečiais. Jie palaikytų tave šnipe, – paaškindo Robertas ir tęsė: – Iš Marko sužinojome, kad Toskanos partizanai labai savotiški – nemokyti, beatodairiški, pikti.

Ji pastebėjo, kad Markas – jaunuolis karamelės spalvos akimis – gyvai linksi galva, ir jam nusišypsojo. Vadinasi, jis *tikrai* partizanas.

– Dirbsi su Marku, jis kiek galėdamas tau padės, – toliau kalbėjo Robertas. – Kai paaškins, ar partizanų grupelės iš tiesų gyvybingos, kiek jose vyrų, kur jie ir kas jų vadai, *tada* galėsime perduoti informaciją tavo Sąjungininkų ryšių palaikymo pareigūnui arba, jei pavyks susisiekti, pati perduosi jam viską siųstuvu, esančiu SOV antrinėje būstinėje pietuose.

– Turime žinių, kad į keletą vietų bus pristatyta britų radijo inžinierių bei siųstuvų, – tarė Markas. – Reikia kuo skubiau išplėsti partizanų komunikacijos tinklą, kad būtume pasiruošę Sąjungininkams.

Ji linktelėjo.

– Padarysiu, ką galiu.

– Iš kur kilusi tavo šeima? – paklausė Robertas.

– Iš Toskanos. Namuose visada kalbėjome itališkai, mokykloje – angliškai.

– Tavo akcentas visai neblogas. Vokiečiai tikrai nesupras, kad esi iš Niujorko, bet vietiniai gali.

Maksina jam šyptelėjo. Nepasakė, kad kaskart, susimąčius apie Toskaną, visa širdimi imdavo ilgėtis motinos. Ji giliai atsiduso, vildamasi, kad atvykusi priėmė teisingą sprendimą. Nepaisydama visos šeimos prieštaravimų Maksina išplaukė į Angliją kaip akredituota Jungtinių Valstijų korespondentė. O tada apšiurusiame Blumsberio viešbučio kambaryje viskas pasikeitė. Naujienu agentūroje, kur ji dirbo, paliktame laiške buvo minimas tik laikas, vieta ir žmogus, su kuriuo jai reikės susitikti. Toks Ronaldas Karteris. Laiškas buvo pažymėtas oficialiu britų vyriausybės Tarptautinių tarnybų tyrimų biuro atspaudu. Jai jis nieko nereiškė, o per pirmąjį pokalbį su aukštu tamsiaplaukiu ir gana puošniai apsirengusiu Ronaldu niekas taip ir nepaaiškėjo. Vyras teigė jos duomenis gavęs iš Imigracijos biuro, vadovaujančio perkeltiems asmenims, tikrinančio pabėgėlius, išduodančio leidimus išvykti ir panašiai.

Vyras prisimerkė ir jai tarė:

– Norėčiau daugiau apie tave sužinoti.

Maksina spėliojo, kad galbūt jos leidimą dirbti Anglijoje atšaukė ir netrukus ji bus išsiųsta namo. Bet per ilgą antrąjį

susitikimą Ronaldas kamantinėjo ją apie charakterį, pažiūras bei italų kalbos žinias, ir Maksina galiausiai išsiaiškino, ko jis iš tiesų nori. Pats kalbėjo dviem kalbomis, taigi pusė pokalbio vyko itališkai.

– Amerikoje ir Londone ieškome tinkamo būdo ir nusi-teikimo jaunų italų, juos verbuojame, paruošiame ir netrukus siunčiame su priedanga dirbti Italijoje, – rimtai paaiškino jis.

Dar pridūrė, kad jeigu ji sutiktų, keliautų laivu drauge su britų pajėgomis ir išsilaipintų Pietų Italijoje kaip ir jis. Paskui parašiotu nusileistų netoli Romos. Partizanai nugabentų ją į miestą, o tada suktis tektų jau pačiai.

Po to susitikimo su Ronaldu ji buvo dviem savaitėms iš-siūsta mokytis į savotišką parašiutininkų akademiją, kurią po trijų tikrų šuolių baigė su pagyrimu. Buvo siaubingai baisu, bet jaudinama. Paskui teko baigti ir daugiau mokymų, per kuriuos ji gavo tikrų praktinių užduočių. Maksina išlaikė šaltą galvą ir štai dabar atsidūrė čia, o jos tėvai nieko apie tai nežinojo.

– Tarp kitko, – pridūrė Robertas, vėl pertraukdamas jos mintis ir grąžindamas į dabartį. – Tau teks vilkėti suknelę.

– Kodėl? Juk važiuosiu motociklu.

– Nesvarbu, vilkėdama suknelę įsimaišysi į Toskanos mo-terų tarpą, – tarė jis. – Elza?

Elza atsistojo ir išėjo iš kambario, o Maksina stengėsi sutramdyti kylantį susierzinimą. Buvo aukšta ir ilgakojė, jos figūros pavydėtų bet kuri mergina, bet vis tiek mėgo likti ne-pastebėta, o to paprasčiausia pasiekti mūvint kelnes.

Elza grįžo nešina krūva drabužių.

Robertas prigrūdo į palaikį krepšį brošiūrų.

Maksina paėmė iš jų krepšį ir drabužius. Elza mostelėjo jai persirengti miegamajame ir vilkdamasi suknelę Maksina

girdėjo, kaip susirinkusieji kažką šnabždasi. Prisislinko prie durų, bet žodžių išskirti vis tiek nepajėgė. Jai besirišant skarelę iš apatinio aukšto pasigirdo sunkūs kaustyti batų žingsniai. Tada tylą perrėžė šaižūs šūviai ir garsus beldimas į buto duris.

– Jėzau. Kas per velniava?

Į kambarį įpuolė Elza.

– Paskubėk. Leiskis avariniais laiptais ir, prašau, paduok šią dėžutę Sofijai de Korsi – ji mūsų dukra ir gyvena viloje, tai yra dvare, Kastelo de Korsyje. Pasakyk, kad tėvas ir mama primena jai apie saldainius. Tai labai svarbu.

– Žinoma. Bet ar jūs išsisuksit?

Elza tik numojo rankomis.

– Man regis, naciai ketina rekvizuoti pastatą.

– Ir jūs apie tai žinojote?

– Buvome įspėti.

– O varge, tai kodėl nebėgote?

– Nenorėjau tikėti. Nė vienas iš mūsų nenorėjo.

Durys neišlaikė ir jos abi išgirdo griežtus vokiečių balsus, atžarius įsakymus ir moterų raudą.

– Šok per turėklą į balkoną po šiuo kambariu, ten rasi avarinius laiptus. – Ji įbruko maišelį Maksinai į rankas. – Čia yra ir pinigų.

– O motociklas?

– Jis gan senas, bet rasi jį ten, kur ir sutarėme. Pirmiausia keliauk į Kastelą, bet nepamiršk, kad po dešimties dienų turi atsidurti Montepulčane „Caffè Poliziano“, susitikti su Marku – matei jį kambaryje. Būk ten dešimtą ryto. – Tada sukuždėjo Maksinai į ausį naują slaptažodį ir Maksina iškėlė jai nykščius.

– Benzinas? – paklausė Maksina.

– Yra. Keliuk!

Maksina persimetė maišą ir krepšį per petį ir priėjo prie turėklų, o krūtinėje drauge su nerimu ėmė tarpti ir nekantra. Nuo nepaprasto jaudulio pamažu ėmė dilgčioti visą kūną.